

[Margrete Auken]

måtte forudse, at det slip kunne blive stort, fik vi det løfte, og på baggrund af det løfte har man så lavet det meget store og meget grundige arbejde for at skabe en demokratisk procedure i disse sager, som der er så stor folkelig debat om.

Man kan sige, at det var naivt af f. eks. SF og de radikale. Dengang mente f. eks. VS, at det var naivt af os overhovedet at hoppe på noget som helst, men vi mente altså, at det var meget tilfredsstillende at medvirke til denne demokratiske procedure, også selv om vi var skeptiske over for eller modstandere af at indføre atomkraft. Det er på den baggrund, vi har været forholdsvis trygge. Jeg mener, at det eneste, man kan bebrejde os, er, at vi ikke for længe siden har lavet vrøvl over det, der er foregået. Det er rigtigt, at sagen om urananlægget ikke er helt ny. Godkendelsen af den sidste del af det, det, der koster disse temmelig mange millioner kroner, er ny. Men man har kendt sagen længe.

Jeg skal blankt indrømme, at det selvfølgelig er en dumhed. Men jeg mener, at f. eks. historien om Farøbroerne har belært os om, at det er bedre sent end aldrig. Der er ingen grund til at kaste gode penge efter dårlige, og jeg er ikke bange for at indrømme en dumhed, hvis det kunne fremme, at man fik lavet noget fornuftigt. Jeg beklager meget, at det er et mod, der meget sjældent er til stede i regeringen, hvor man mener, det er værdigt at fastholde dumheder.

Jeg vil godt spørge i forlængelse af det her: hvor går egentlig grænsen? Det løfte, der dengang blev givet, gjorde, at vi andre levede trygt med, at man opretholdt 1962-loven – til ære for Risø i øvrigt. Hvad nu, hvis man f. eks. ved Elsams boreriger finder ud af, at man kunne dog lave en forsøgsdeponering? Der er affald nok i verden, hvorfor ikke lave en forsøgsdeponering? Går grænsen dér, eller kan det også bare ske ved en ministertilladelse? Hvad med en forsøgsreaktor? Ministeren siger lidt på den ene side og lidt på den anden side i en udtalelse til Politiken. Hvis der f. eks. skulle bygges en ny forsøgsreaktor, så mente ministeren nok, at man kunne bruge 1976-lovens procedure. Ja men hvor går grænsen, og hvordan bliver vi sikre på, at vi ikke bliver snydt og fuppet – jeg vil ikke sige: én gang til, for jeg føler, at det går meget godt i øjeblikket, og nu kan vi gå med helt åbne øjne ind i det, der foregår?

Det, der sker, er, at det store arbejde, der blev lavet i 1976, ser ud til at være spildt. Selv atomkraftpartierne gik dengang meget aktivt ind i det, og jeg tror, det var for at demonstrere over for befolkningen, at heller ikke de var bange for demokratiet. Nu ser man, at det var en ganske klassisk forførelsesteknik, hvor nogle kommer med gyldne løfter, og når man sidder dér med smerten, så er man jo selv dum, fordi man troede på stodderen. Det er den historie, vi er inde i nu.

Jeg vil godt stille nogle enkelte spørgsmål – jeg er meget ked af, at fru Jytte Hilden ikke er her og kan stå til ansvar for sine bemærkninger; det er lidt svært at hænge andre op på det, fru Jytte Hilden har sagt, så det må vi gemme til en anden gang. Jeg glæder mig til at diskutere denne holdning offentligt – ikke glæder mig, men hvad man nu skal kalde det. Jeg vil godt spørge hr. Poul H. Møller, hvad der skulle forhindre, at man brugte en mere restriktiv fremgangsmåde end foreskrevet i 1962-loven. Det er sådan set det samme spørgsmål, fru Lone Dybkjær stillede til ministeren. Hvorfor gør man det ikke? Hvad forhindrer, at man gør det?

Jeg ved ikke rigtig, om jeg ellers vil besvare de lidt beklikkende angreb, at vi gør det nok i virkeligheden, fordi vi vil noget andet, fordi vi vil forsinke, fordi vi vil dit, fordi vi vil dat. Nej, vi gør det da, fordi vi har fået et løfte om at få de her sager til en grundig debat, og det får vi ikke. Det er da derfor. Man kan selvfølgelig godt sige, at det er meget uhæderligt af os, at vi følger vores valggrundlag og vores politik op. Jeg mener, at det er hæderligt, og jeg ville ønske, at socialdemokratiet ville gøre det samme.

Til allersidst skal jeg lige sige med hensyn til udvalghenvisningen, at her føler jeg mig virkelig ny i huset, for jeg kan ikke finde ud af, hvad det er, der foregår. Hele sagen har været behandlet af miljøordførere og miljøminister. Jeg er gået ud fra som en selvfølge, at sagen skal i miljøudvalget. I den del af 1976-loven, der er trådt i kraft, har man udtrykkeligt adskilt tilsynet og godkendelsen osv., sådan at det ligger i miljøministeriet, og jeg vil derfor gerne have en begrundelse for, at man skulle henvise forslaget til energiudvalget. Jeg vil bede om, at sagen af praktiske, almindelige grunde kommer i miljøudvalget, og må ellers føle, at der ligger noget mærk-